

körülöttemavilág

ZÁBORSZKY: FÚGÁK - Ludwig Múzeum

2016.02.07. 12:59 [dasilva64](#)

Szereted a Föld színeit, anyagait, illatát? A sárga homokkövet, a fekete kvarcot, a napsugár aranyát és a Hold ezüstjét? A felhők tejszínhabját és a tűz mély bíborát? Szereted érezni a kősziklák, betontömbök, homokhegyek súlyát és a szél frissét? Látod a mesét egy faágban, egy hétköznapi kerítésben, ajtófélfában? Szeretsz álmodni? Az éj sötétje és a puha fehér papolan alatt lebegni álom és ébrenlét határán?

Érdekelnek a távoli tájak? Az írott jel, a faragott kép, a megörökített pillanat? Érzed a geometriában a biztonságot, a rendet, a szigorúság mellett a játékoságot? Hallod a képekben a zenét?

Záborszky Gábor művészete ebbe a világba repít. Ahol a súlyos anyagokban költészet lakik, és az óriási méretek nem agyonnyomnak, hanem körbeburkolnak. A fekete nem gyászos, az ezüst nem hideg, az arany nem felszíni csillogás. Az időnként bumfordi formák szinte lebegnek. Romantikus absztrakt, így neveztem el magamban.

A kiállítás anyaga negyven év termését öleli fel. Egészen hihetetlen az a konzisztens, magabiztos kifejezés mód, ami Záborszky Gábor művészetére jellemző. Ha nem tudnám, hogy életmű kiállításon vagyok, fel sem merülne bennem, hogy nem az elmúlt pár év műveit látom.

Természetesen változtak az anyagok, a technikák, bár az indulás hagyományos: olaj-vászon, farost-vászon, majd erre rakódnak rá az újabb és újabb rétegek. Fotók, hétköznapi és kevésbé hétköznapi anyagok: homok, faág, kötél, vászon, kerítésdarabok, ajtófélfák, távol-keleti szobor. Aztán

megváltozik a hordozó felület, vászon és farost helyett üvegszállal erősített papír.

Végül a papír maga lesz a főszereplő. Bár megjelenésében már egyáltalán nem emlékeztet a papírra. Hol könnyeden hajtogatott puha paplan, hol súlyos kapuzat, vagy éppen alig megmunkált sziklatömb.

Ám az a finom kettősség, ami Záborszky Gábor minden alkotását varázslatossá teszi, mindvégig jelen van: az anyag matériájának, vagy a mondanivalójának súlya furcsa mód életigenlő, pozitív energiákat hordoz. Mint a Stonehenge, a Grand Canyon, egy régi indiai templom, vagy egy piramis: miközben köveik-szikláik időtlenek, mozdulatlanok, élettelenek, mégis ott cikáz köztük a szél, a napfény, bodor kis felhők, és a valaha volt minden lélek szelleme.

Találó a cím: Fúgák. Zeneiség, költészet, orgona. Egy óriási, nehéz, elmozdíthatatlan hangszer, életre keltése rengeteg energiát igényel, de amikor megszólal, csilingelő futamjai, álmodozó dallamai és fenyegető, érces zengései elvarázsolnak.

A véletleneket mégiscsak irányíthatja valaki: ugyanezen a napon olvastam egy cikket egy fantasztikus matematika tanárról, Surányi Lászlóról. A tanítás szépségei mellett mesélt a matematika, a geometria szépségeiről is, végül ezt mondta:

"A párhuzamosság az azonosulás, a szeretet jele, a merőlegesség a dimenziók növekedéséé."

Ha mindenáron értelmezni akarom Záborszky Gábor művészetét, azt hiszem ez a mondat egészében kifejezi az érzéseimet. De ha nem akarom, akkor csak hagyom, hogy megragadjon életszeretete, az anyagba álmódott muzikalitása.

Értékelés: Szépséges, finom, erős. Feltétlenül érdemes megnézni. Aztán kimenni a Duna-partra és élvezni a felhőket, a szelet, nézni a rohanó vizet, a hidakat... Lelassulni, időt tölteni bámméskodással, létezéssel...

A kiállítás még február 28-ig látogatható a Ludwig Múzeumban.